

Szívárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2012/04

*A Feltámadott Úr mondja: „Jöjjetek, egyetek!”
(Jn 21,12)*

„Szívárványívet helyezem a felhőkre, az lesz a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

A Házasság hete alkalmából köszöntöttük a jubiláló párokat, köztük a 30 éve házas Farkas Lászlót és feleségét, Anikót. Vallomásukat, melyet felváltva mondtak el, szerkesztett változatban közöljük.

Anikó:

*„Egyszerre csak megfogtad a kezem,
S alélt pilláim lassan felvetődtek,
És éreztem: szívembe visszatér;
És zuhogó, mély zenével ered meg,
Mint zsibbadt erek útjain a vér;
A földi érzés: mennyire szeretlek!”*

Ezt a Tóth Árpád idézetet irattuk az esküvői meghívónkra. Komolyan is gondoltuk, hogy szeretjük egymást, bár Istennel nem számoltunk még akkor a kapcsolatunkban.

László: Házasságkötésünk előtt egyikünk életében sem volt jelen a keresztyén hit, ezért szinte magától értetődő volt, hogy csak polgári szertartás lesz.

Aztán elkezdtek a közös jövő építését, mindent saját erőből: kialakítottuk első lakóhelyünket a magunk ízlése és lehetősége szerint.

Mindketten tanultunk és dolgoztunk: feleségem elvégezte a tanítóképző főiskolát, én pedig megszereztem második diplomámat.

Közben megszületett első lányunk, ezért kezdtünk el építkezni. Anyagiakban nem bővelkedtünk, tehát nagyon sok mindent magunknak kellett megcsinálni.

Mindeközben nem kerestük az Istent, nemigen törődtünk azzal, hogy a szépen felépített életünk valójában merre is halad.

A: Míg nekünk eszünkbe sem jutott Istentől segítséget kérni, most már tudom, hogy Ő már akkor is gondoskodott rólunk, nehogy összeroppanjunk a feladatok súlya alatt. Kaptam munkát a házunkhoz közel, éltük a hétköznapijainkat nyugodtan, hármasban. Majd több évi várakozás után új életet bízott ránk az Úr, bár mi meg voltunk róla győződve, hogy a kitartó türelmünk jutalma a második lányunk. Természetesnek tartottuk a gyermekáldást.

L: Még nem tudtunk róla, de az Úristen már elkezdte készíteni a mi szabadításunkat. Egy keresztyén család vette meg a szomszéd házat. Nem sokkal később kiderült, hogy több szálon is ismerjük egymást. Örültünk egymásnak, de nem sokáig. Ugyanis nagyon hamar kiderült, hogy én okkultizmussal foglalkozok és mivel a gyerekeiket sokszor hallottuk köhögni, felajánlottam, hogy „felmérem” a házukat, és talán még a gyógyításban is tudok segíteni.

Finoman szólva nem volt sikerem.

A beszélgetéseink egyre fárasztóbbak voltak számunkra, mindeközben sokat hallottunk Istenről és Jézusról. Na meg arról, hogy biztosan jól akarunk, de nem jó irányba megyünk.

De az Úr, amit eltervezett, azt véghez is vitte.

Először én tértem meg. Elkezdtem járni gyülekezetünk Bibliaiskolájába, ahol sokkal többet kaptam, mint gondoltam.

Mivel számomra a család volt az első, minden vágyam az volt, hogy jöjjön velem a feleségem, meg a gyerekek is. Csakhogy ez nem így ment, mert most már nagyon eltért a gondolkodásunk és elkezdtek két irányba húzni a házasság szekerét.

Közel egy évig küzdöttünk, még oda is eljutottunk, hogy ha így együtt nem megy, próbáljuk meg külön.

De az Isten tervében nem csak én szerepeltem, hanem a családom is. Úgyhogy szép lassan lecsendesedtek a viták, a nagyobbik lányom velem járt Bibliaiskolába, feleségem is elkezdett gyülekezetbe járni.

A: Nekem volt ürügyem, miért is nem jövök vele Bibliaiskolába, hiszen ott volt a kicsi, akire vigyáznom kellett. A hazahozott kazettákat azért meghallgattam, és egyre inkább éreztem, valamiből ki vagyok rekesztve. Lassan körvonalaódott bennem, létezik az Úristen, hiszen a saját erőnkől nem juthattunk volna el idáig.

Noha már rendszeresen jártam egy közeli gyülekezetbe, hitre jutásom még sem volt automatikus. Rádöbbsentem, hogy ha együtt akarom tartani a családomat, nincs más út számomra, csak a megtérés. Sok-sok átvirrasztott éjszaka következett: beszélgettünk, vitatkoztunk és sokat sírtam. Eközben a tízéves lányom az édesapjával imádkozott értem és a család egységéért. Isten meghallgatta a sok imádságot. Felnőtt fejjel megálltam előtte és megvallottam én is a hitemet, konfirmáltam.

L: Ettől kezdve rendszeresen jártunk templomba. Nagyon foglalkoztatott bennünket gyerekeink jövője, hogyan neveljük őket, mi a leghasznosabb a számukra. Megkereszteltettük őket, később Ernát egyházi iskolába írtattuk, Alíz pedig akkor már saját akaratából ment református gimnáziumba.

Egyre jobban megismertük Isten akaratát és szeretetét. Úgy gondolkodtunk, hogy bizonyoságtétel az, hogy vasárnaponként ünneplőbe öltözve templomba megyünk, bizonyoságtétel az, hogy szolgálatokat vállalunk, legyen bizonyoságtétel az is, hogy Ötöle kérjünk áldást a házasságunkra.

A: 16 év telt el a házasságunkból, amikor a református egyház szertartása szerint az Úr áldását kértük kapcsolatunkra. A

fogadalom minden szavában éreztük a mögöttünk levő próbatételek, örömteli és szomorú pillanatok valóságát. Tudtuk, hogy mit jelent, szeretem a másikat, gondviselője, hűséges segítőtársam leszek holtáig vagy holtomig.

L: Gyerekeink közben konfirmáltak. A próbatételek pedig egyre sűrűsödtek. Apósomat négy és fél évig ápoltuk, végül ott halt meg nálunk. Az Úr mindebben segített bennünket, kapcsolatunkat pedig erősítette.

Talán egy kicsit el is bíztam magam: az Úr ügyis megsegít. Sok szolgálatot vállaltam, mindezt munka és család mellett, így rájuk már szinte nem is jutott időm. Évekig ment így, aztán robbant. Válságba került a házasságunk, a családuk, pedig ekkor már hitben éltünk. Nem értettem, hogyan lehetséges ez? De megtörtént. Viszont a hit, az imádság segített. Meg tudtuk egymással beszélni, hogy a család együtt maradása érdekében változtatnunk kell.

Először is nem akarjuk szolgálatokkal „ledolgozni” az isteni ingyen kegyelmet. Tehát annyit vállalunk, amit örömmel el tudunk végezni, és ami inkább erősíti a kapcsolatunkat egymással és a gyerekekkel. Másodszor: több időt szánunk egymásra, többet beszélgetünk saját magunkról is.

Évek óta együtt járunk bibliakörbe, gyülekezeti táborokba is, sok segítséget kaptunk barátainktól is.

A: Lányaink felnőttek, az idősebbik boldog keresztyén házasságban él, a fiatalabb gyermekünknek is hívó párja van. Nagyon hálásak vagyunk ezért Istennek.

Mi pedig egyre többet vagyunk a férjemmel kettesben és újra megtaláltuk egymást. Sokat beszélgetünk, kirándulunk, nevetünk, szívesen töltjük együtt minden szabad percünket immár az Úr áldásával a boldog és tartalmas házasságban.

L: Tényleg ajándék a házasság! Áldott legyen érte az Isten szent neve!

Ifis farsang

Gyülekezetünk ifjúsága március 2-án gyűlt össze, hogy egy igazi, jó hangulatú farsangi összejövetelen vehessen részt. Volt jelmezes verseny, arcfestés, humoros jelenet, szeretetvendégség, zene és tánc. De a legfontosabb, hogy a közel 70 fiatal jó kedvvel és sok nevetés után térhetett haza az éjszakába nyúló alkalomról.

Pingpongbajnokság

A gyülekezetben első alkalommal megtartott pingpongbajnokság közel 50 résztvevővel, nagy sikerrel zajlott le.

A legkisebbektől a legidősebbekig, nők és férfiak között, több korosztályban is bajnokot hirdethettünk.

Az alkalom sportértéke mellett a közösséget is építhettük. Reméljük jövőre újra találkozunk, s még többen játszhatunk együtt.

„Úgy tanultuk, hogy hitünk legfőbb bizonyítéka Jézus halottaiból való feltámadása.

Ez a bizonyíték azonban véghetetlenül intim, s mintha eleve csak a szeretet szintjén válna nyilvánvalóvá.

Történetileg a legkülsőségesebbnek kellene lennie, s helyett Jézus legbensőségesebb, legrejtettebb, s talán leginkább a személyes fölismeréshez, a személy szerinti szeretethez kötött csodája.

Az evangéliumi tudósításokban nyoma sincs semmiféle győzelmes hangsúlynak. Ellenkezőleg. Valamiféle szerény rejtézkedés lengi be az írás idevágó lapjait. De a szív épp e gyengédségben ismeri fel Mesterét: igen, ez a mi Istenünk, a szeretet Istene! Valaki mintha szólított volna: megfordulunk – és ott áll előttünk.

Jézus föltámadása észrevétlenül történt. És ezt a leckét talán épp azért igazában még ma se, vagy ma is csak alig értjük: a győzedelmesnek és az alázatosnak, az erősnek és a tökéletesen gyöngédnek ezt a kemény, nagyon kemény húsvéti leckéjét.

A halandó embernek meg kell békélnie azzal a gondolattal, hogy Istene nem a hatalom, hanem mindeneken túl a szeretet Istene.

Életünk, történetünk a földön talán nem is egyéb, mint Istenre vonatkozó szavaink kínos-keserves megváltoztatása, kicserélése. „Szállj le a keresztről!” - kiáltottunk valamikor a hatalom Istenéhez, de a szeretet Istene nem szállt le a keresztyéről.

Meg kell hát tanulnunk azt is, hogy húsvét is ugyanennek az Istennek, a szeretet Istenének a föltámadása. Vagyis: végtelenül gyöngéd, rejtett és bensőséges.”

Pilinszky János

Temették ólom-csüggedésbe,
hitetlenség rongyába rakva
a félelem sivatagába
Harmadnapon feltámadott!

Temették tornyos templomokba,
szertartások gyolcsai közé,
imákból készült szemfedője.
Harmadnapon feltámadott!

Temették ideológiákba,
tagadás útszéli árkába,
tudomány szikláinak alá.
Harmadnapon feltámadott!

Temették gyilkos hitvitákba,
szent háborúk szennyes vizébe,
sötét élet-cáfolatokba.
Harmadnapon feltámadott!

Temetgetik ma is... Hiába.
Nem rejti el se föld, se ég már,
szív bűne, vagy ész érve, semmi,
mert Ő MAGA AZ ÉLET!

Füle Lajos

P. P. Job indiai evangelizátor járt nálunk

Gyermekek és csodák

– *Mit mondjunk a Mikulásról a gyermekeknek?* – tudakolta egy barátunk a gyülekezetből az idei *Házasság hete* keresztyén gyermeknevelésről szóló programján az előadó házaspártól, Ambrusz Gábortól és Zsuzsától. – *Állíthatunk-e valótlanul a gyermekünknek, pláne ha rá is kérdez, hogy létezik-e a nagyszakállú. S mi van az angyalakkal meg a Jézuskával? Nem terelik el kicsik és nagyok figyelmét a karácsony lényegéről?* A keresztyén teológiát alaposan megfontoló, hívó szülő komoly és érthető dilemmái ezek (főképp, ha a kicsi abban a korban van, hogy épp retteg a Mikulástól).

Ambruszek, mint egész előadásuk során, erre a kérdésre is a saját családi életük, nevelési tapasztalataik alapján tudtak hiteles feleletet adni. Felidéztek a 10 év körüli, szkeptikus gyermekük – *Létezik a Mikulás?* – kérdésére adott, a gyermek számára jól ismert kifejezést használó, ám, az életkori sajátosság miatt, nem egyszerűen *igen*-t vagy *nem*-et jelentő, ezért *családilag* is együtt értelmezendő válaszukat: – *Figyelj, ez egy játék!*

Magam is úgy vélem, hogy minden attól függ, attól lesz izgalmas ezekben az ünnepekben, hogy *miképpen* vesszük komolyan, gyerekek és felnőttek, a kipucolt csizmát; s még inkább: a karácsonyfát meg a titokban érkező ajándékokat, vagy a húsvéti csokikeresést a kertben. Ha ezek a kedves szokások az ünnepek lényegét magyarázó tanítgatásainkkal együtt, azokkal szépen összefonódva válnak rítusokká, akkor nem kell aggódnunk. Gyermekeink nem üres „filinget” kapnak, amely elfedi a lényeget, hanem mély, családi és gyü-

lekezeti élményekhez tapad számukra a kinyilatkoztatás, s így fogják megérteni az egyébként számunkra sem egyszerű hitbeli összefüggéseket.

Mostanában egyre inkább úgy érzem, hogy – közel három évtizednyi felvilágosultság után – már nem tudnám kategorikusan azt állítani, hogy *nincsen* Mikulás. Vagy azt, hogy a fát *csupán* mi, szülők állítjuk, s az ajándékokat is mi tesszük oda. Mert ha nem lennének rítusaink, ritkán szembesülnénk azokkal a szívmengető gyermeki hitvallásokkal, amilyet például Berci fiunk fogalmazott a legutóbbi karácsonyt megelőző reggelen: – *Otthagynom a legszebb rajzomat, ahová a fát állítják az angyalok, hogy visszafelé elvihessék ajándékba a Kisjézusnak.*

A gyermekpszichológusoktól meg saját tapasztalatból is jól tudjuk: a kicsik minden nehezen érthető összefüggésből éppen annyit engednek be tudatukba, amennyit még fel tudnak dolgozni. Ne aggódjunk hát a leleplezés miatt, nem kell látványszínházat csinálnunk. A gyülekezetünkben működő *Kisgyermekes szülők körének* egyik alkalmán éppen azt mesélte el egy baráti házaspár, hogy amikor tavaly december elején az udvari fenyőfát díszítették a girlandokkal, gyermekük ugyan véletlenül észrevette ezt a titkos műveletet, ám nem „buktak le”, mert a fiúcska csupán azt látta, amit látni akart: – *Te tetted fel a füzért, Apa?*

– *Hát, igen* – hangzott az őszinte válasz.

– *Jó, jó, de a többit az angyalok!*

Néhány nap múlva ugyanez a gyermek mégiscsak tesztelni akarta az angyalokat, s december 23-án este átírta az előszobába kifüggesztett kívánságlistát. Ráadásul az első pontban jelölte meg, hogy *madagasz-*

Biblia a babaágyban (17.)

kári szivárványlepkét kér karácsonyra a rovargyűjteményébe. A szülők csak nyeltek egyet, s elhárították a felelősséget. (De azért magukban rögzítették, hogy a következő évtől érdemes lesz a szabályokon változtatni, s legalább két héttel az ünnep előtt lezárni az angyaloknak postázandó borítékot...) Aztán, elkezdve a másnapra való készülődést, el is feledték a dolgot. Ekkor még maguk sem gondolták, mekkora hittel cselekedtek.

Szenteste, éppen a karácsonyi csilingelés előtt estek be hozzájuk az édesapabátyjaék, egyenesen Németországból, s gyorsan becsempészték a fa alá az ajándékokat, hogy időben elkezdődhessen az esti családi együttlét. Az éneklés után mindenki szépen bontogatni kezdte a díszes csomagokat, egészen addig, amíg a fiúcska fel nem kiáltott megdöbbenésében: – *Madagaszkári szivárványlepke! Ezek az angyalok tényleg tudnak valamit.* E pillanatban az egész család megértette: ezt az ajándékot nem egyszerűen a nagybácsiék vásárolták, 1500 kilométerrel odébb. Ők ezen a karácsonyon valóban *küldöttek* voltak, akár az angyalok.

Miként a gyermekek, tanuljunk meg mi is vágni a csodára, s beteljesül.

Fazakas Gergely

*„Mindenki,
akj nem remél más életet,
erre az életre nézve is halott.”*

Lorenzo de Medici

Hajléktalanok étkeztetése

Február 25-én, szombaton 250 adag meleg ételt készítettünk és osztottunk szét városunkban. Az első fogás közösen főzött gazdag gulyásleves volt, a második pedig gyülekezeti tagjaink által otthon sült pogácsa, túrós batyu (ld. címlap). Mindenki kapott még narancsot és egy szelet csokit is.

A szolgálatban – bevásárlás, nyersanyag előkészítés, főzés, kiszállítás, kiosztás, éneklés, mosogatás – több, mint száz gyülekezeti tagunk vett részt. Sokan pedig a perselyes adakozás által járultak hozzá az étkeztetéshez.

Hálát adunk Istennek, hogy megáldotta kezünk munkáit és volt miből adnunk.

Köszönet mindenkinek a segítő szolgálatban való részvételért.

„Ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt.” (1Thessz 4, 14)

Hírek

- ♦ **Húsvéti úrvacsorás istentiszteletek** lesznek *április 8-án* fél 9-kor és fél 11-kor. Délután 5-től zenés áhítat.
- ♦ **Húsvéthétfőn** fél 11-kor lesz istentisztelet. Az ünnepen legátus is szolgál.
- ♦ **Összetartozásunk Napján** *április 29-én* 9 és 11 óra között (benne fél órás szünet beszélgetésre) lesz az istentisztelet az egész gyülekezetnek.
- ♦ **Családi istentisztelet** lesz április 29-én délután 3 órától a hittanosok és családjuk számára.
- ♦ **Gyülekezeti nagytáborunkról** (július 9-15) részletes információ a februári számban.

Információ

Gyülekezeti honlapunk címe, melyen a *Szivárvány* is megtalálható:

www.refnagyerdo.hu

E-mail: refnagyerdo@gmail.com

Kórházlelkészek:

Kenézy Kórház – 511-777/1943

Klinika – 411-600/4978 (üzenetrögzítő)

Európa Rádió – 94,4 MHz

Zenés áhítat

(vasárnaponként 5 órakor)

Ápr. 8. – Sepsy Katalin énekel, Bodnár Ildikó hegedül, Karasszon Dezső orgonál

Ápr. 15. – A Zeneműv. Szakközépiskola gitár-zenekara vendégszerepel, műv. vezető: Csorba Gergő

Ápr. 22. – A Vox Antiqua együttes énekel, vezényel: Kiss Csaba és Náray Máté

Ápr. 29. – Karasszon Dénes gordonkázik

Máj. 6. – Dankos Attila orgonál

Imádkozzunk...

- ♦ gyülekezetünk egységéért,
- ♦ nemzetünk megújulásáért,
- ♦ missziót folytatókért,
- ♦ békességért a világban.

1% + 1%

♦ Az egyik 1% átutalásához *Református Egyházunk* technikai száma: **0066.**

♦ A másik 1% átutalásához *“Nagyerdei Egyházközségért” Alapítvány* adószáma: **18545269-1-09.**

Szivárvány –

a Debrecen-Nagyerdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia

20. évfolyam 4. szám

Egyházközségünk számlaszáma: 11738008-20012917

Gyülekezeti honlapunk címe: www.refnagyerdo.hu

Tördelés: Bene Lászlóné

Készült 450 példányban

Megjelenik havonta